

Pax Christi International

“In elke Palestijn schuilt onuitroeibaar deze onmiskenbare waarheid: ... ooit – en niet eens zolang geleden – leefde hij (of zijn voorouders) in zijn eigen land, Palestina, dat nu niet langer zijn thuisland is.” Edward Said

Pax Christi Internationaal erkent de 75ste verjaardag van de Nakba

Vijfenzeventig jaar geleden beleefde het Palestijnse volk haar catastrofe – de Nakba – een verschrikkelijke gebeurtenis die vandaag nog voortduurt.

Toen in 1948 de Staat Israël werd opgericht, werden meer dan 750.000 Palestijnen door geweld, angst of intimidatie gedwongen hun woning te ontvluchten. Meer dan 400 Palestijnse steden en dorpen werden verwoest door milities die later het Israëlijsch leger (Israel Defense Forces, het IDF) zouden vormen. Duizenden Palestijnen bleven ontheemd achter. Hun werd en wordt nog altijd, het recht ontkend terug te keren, een schending van de VN-Resolutie 194 en het artikel 13(2) van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Zo ontstonden generaties Palestijnse vluchtelingen, van wie velen hun huissleutels blijven bijhouden evenals hun Ottomaanse landeigendomsbewijzen.

Elke 15 mei wordt met droefheid die Nakba van 1948 herdacht. De verwoesting, de uitroeiing, de uitwissing van Palestina en zijn bevolking uit de geschiedenis en de kolonisatie door het bouwen van nederzettingen, werden toen op de meest agressieve wijze gestart. Echter, dat toppunt dat tussen 1947 en 1949 bereikt werd, was voorafgegaan door vele jaren van trage en systematische inspanningen om het doel: een Joodse staat in Palestina, te realiseren. De ‘Balfour Declaration’ van 1917 werd opgesteld om de geopolitieke belangen van die tijd te dienen. Deze brief van zevenenzestig woorden was een aanmoediging voor en gaf legitimiteit aan de visie om het land van één volk aan een ander te geven.

Alhoewel de Nakba een cruciale gebeurtenis is in de geschiedenis van het Palestijnse volk, wordt hij vaak genegeerd, slechts terloops genoemd, of zelfs ontkend. Toch is de Nakba, zoals Yara Hawari, senior onderzoeker bij Al-Shabaka, heeft geschreven, “de unieke gebeurtenis die alle Palestijnen met een specifiek punt in de geschiedenis verbindt. Of ze nu als vluchteling in ballingschap leven, als formeel burger van Israël, onder militaire bezetting in de Westoever, of onder beleg in Gaza”.¹

Zoals alle gruwelen moet ook de Nakba erkend worden als een rampzalige gebeurtenis die bovendien blijft voortduren. Deze verschrikking die de volledige Palestijnse bevolking overkwam, mag niet geminimaliseerd worden. Dat zou het leed van miljoenen mensen ontkennen, en het zou op een onmenselijke wijze “suggereren dat de Palestijnen het niet waard zijn dat de misdaden tegenover hen erkend en betreurd worden”.²

Terwijl de Palestijnen de vijfenzeventigste verjaardag van de Nakba herdenken, is het van groot belang om samen met hen te erkennen dat de Nakba niet alleen een historische mijlpaal is, maar ook een niet

---

¹ Yara Hawari, “Palestine Sine Tempore?” Rethinking History 22, no 4 (2018): 167

² Greg Shupak, “Erasing the Nakba, Upholding Apartheid”. Institute of Palestine Studies, Issue no. 8 (2022): 9

aflatende kwelling en gijzeling. Vandaag duurt het trauma van de Nakba voort met elk uitzettingsbevel, met elke woning- of schoolafbraak, met elke militaire raid in een dorp, een vluchtelingenkamp of een godsdienstige plek, met elke verwoesting van gekoesterde oude olijfbomen en met elke inbeslagneming van land en met het vasthouden van kinderen of politieke gevangene in het zwarte gat van de administratieve detentie.

Een afvaardiging van leden van Pax Christi International is onlangs naar het Heilig Land gereisd. Wat zij zagen en hoorden waren onmiskenbaar gevolgen van de voortdurende Nakba.

Zij waren getuige van het lijden van Palestijnen die gedurende bijna zes decennia onder een brutale Israëliëse militaire bezetting leven. Zij zagen ter plekke de Israëliëse nederzettingen met zijn talrijke buitenposten, allemaal illegaal volgens het internationaal recht, die meer en meer Palestijns land aanvreten. Zij stonden naast de torenhoge muur die Palestijns land fragmenteert tot enclaves en Palestijnen van elkaar scheidt en van hun gronden afsnijdt. Zij hoorden getuigenissen over toenemende gewelddadige aanvallen door agressieve kolonisten, vaak uitgevoerd onder het oog van Israëliëse soldaten. Zij wandelden door een verwoeste woning – een van de duizenden woningen vergruizeld door Israëliëse bulldozers met het oog op verdere Israëliëse expansie in de Westoever. Zij spraken met Palestijnse inwoners van Oost-Jeruzalem die met uitzetting worden bedreigd om meer kolonisten in staat te stellen te wonen in wat de hoofdstad van de Staat Palestina had moeten worden. Zij waren te gast en aten bij een bedoeïenenfamilie van wie heel de gemeenschap binnenkort met geweld uitgedreven kan worden. Zij hadden een onderhoud met de Latijnse patriarchen, die van vroeger en van nu, en met andere religieuze leiders, die allemaal hun grote bezorgdheid uitdrukten voor het overleven van de 2000 jaar oude christelijke gemeenschap.

Wij weten dat leiders in sleutelposities toelaten dat deze situatie voortduurt. Realiseren ze zich de vernietigende impact van hun beslissing die de harde realiteit veroorzaakt waarmee de Palestijnen iedere dag leven? Het is onze plicht hen te vragen wanneer zij hun betekenisloze uitingen van bezorgdheid opzij zullen schuiven en eindelijk overgaan tot handelen om het Palestijnse volk vrijheid, gerechtigheid en waardigheid te brengen, zoals zij onophoudelijk beloven.

Met het oog op deze sombere verjaardag roept Pax Christi International de internationale gemeenschap op het einde te eisen van de meedogenloos voortdurende Nakba. Zonder doelbewuste acties om een halt toe te roepen aan de expansie van de nederzettingen, aan de militaire bezetting van de Westoever en aan de wurgende belegering van Gaza, zullen de Palestijnen niet ontwaken uit de nachtmerrie waarin ze al meer dan zeven decennia gevangen zitten. Erkenning van het verleden en van de Israëliëse aansprakelijkheid voor zijn doelbewuste inspanningen om het land tussen de rivier en de zee te ontdoen van zijn autochtone bewoners, zijn cruciale stappen om met gerechtigheid en waardigheid, eindelijk vrede te brengen voor allen die in het Heilig Land wonen.